

subsidiaire Forslag, forstaaer jeg ikke. Vi have sagt, at naar 5 Mar ere omme, og en Mand — for at tage et Exempel — skylder 200 Kr. til Kommunen, saa skal Sogneraadet undersøge, om han er i Stand til at betale de 200 Kr. uden at hans økonomiske Stilling derved bliver ødelagt, saa at der er Fare for, at han igjen kommer paa Fattigvæsenet. Men nu siger det ærede Medlem „eller en Del deraf“. Ja, men saa ere vi inde paa Glatis; vil det ærede Medlem have, at man skal sige: 200 Kr. kan Du ikke betale, men saa forlange vi 50 Kr.? Jeg tror nu ikke, at de Fattige skjotte om den Slags Indskrænkninger, jeg tror, at de meget hellere ville sige, lad os faae det fast, enten betale vi, hvis vi kunne, eller vi blive fri. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 11 angaar, vil jeg udtale, at jeg slet ikke kan forstaa, at et saadant Forslag overhovedet er kommet frem. Jeg kan ikke forstaa, at man ikke kan overlade til de kommunale Raad, paa hvilket Sted i deres Overdragelse eller Regnskab de ville sætte Udgifterne her til. Man har under Fattigvæsenet en Konto, der hedder „Tilskud til Fattiggassen“, og lige neben under den kunde man jo have en anden Konto for Tilskud til Folk udenfor Fattigvæsenet, der have faaet Sygehjælp. Det er igjen et Udslag af det ærede Medlems Tendents til at ville have Alt fuldstændig i Uniform, og jeg er overbevist om, at de fleste Sogneraad ville sige: Lad os blot blive frie derfor, vi kunne meget godt styre os selv, naar det er angivet, og vi vide, hvad det er. Men selve den foreslaaede Form tror jeg, som sagt, er et Udslag af det ærede Medlems Lyst til at faae Alt til at se ens ud. Jeg vil raade det ærede Thing til at følge Udvalget og til kun at gaa med til det af Ordføreren stillede og muligvis det under Nr. 8 stillede Vædringsforslag, thi jeg er sikker paa, at det vil være den sikreste Stilling, Thinget vil kunne indtage, hvis vi gjøre det. Dersom vi faae Loven, er det sikkert, at Alle, der have Noget tilovers for de Fattige, ville sætte Pris paa den, og faae vi den ikke, lad os saa se, hvilke Grunde Landstinget vil kunne anføre for at komme fra de Stillinger, som det paa anden Maade tidligere har indtaget.

H. Nielsen: Det er kun for at sige et Par Ord om Vædringsforslaget under Nr. 5, om de 3 Mar, at jeg har bedt om Ordet. Naar jeg til 2den Behandling havde stillet et Forslag, der gik i lignende Retning, nemlig en Indskrænkning af de 5 Mar til 2 Mar, var det ikke, fordi jeg i og for sig mente, at Loven vilde virke saa grumme

væsentlig forskjelligt, enten der stod 5 Mar eller 2 Mar, men fordi jeg antog, at denne Lov har Plads for frivillig Tilbagegivelse af den Slags oppebaarne Hjælp, hvilken de allerfleste Sogneraad i de fleste Tilfælde, saa vidt jeg kender det, særlig her paa Landet, meddele inden den Tid, forsaavidt som de mene, at der er Grund dertil. Det er altsaa ikke særlig, fordi jeg troede, at Lovens Virkninger derved vilde komme til at stemme overens med Folkethingets Mening, at jeg har stillet Vædringsforslaget, men det er, fordi jeg ikke holder af de 5 Mar, da det jo for det Første er en lang Tid, og da det for det Andet i denne lange Tid staa saaledes, at de Fattige kunne faae Østergivelse som en Naade, men ikke som en Ret — det var min Hovedtanke, at han skulde have en Retstilling paa et tidligere Stadium — og endelig fordi dette vil danne en Paralel til denne Lov, som jeg tidligere har hentydet til her. Ikke desto mindre stod jeg under den tidligere Debat paa det Standpunkt, at jeg, hvis jeg ikke var bleven afstaaen derved, at en Begjæring om Afslutning af Forhandlingerne var bleven vedtagen, vilde have taget mit subsidiaire Forslag tilbage, og jeg vilde da med det Samme derved have antydet, hvorledes jeg vilde stille mig ved Afstemningen i Dag, idet jeg nemlig vil stemme med Udvalget, og derved vil jeg tillade mig at sige et Par Ord. Det blev af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) den anden Dag udtalt, at han var nær ved at slippe Haabet om, at man i det Hele taget mere kunde vente sig i dette Land at faae nogen Vovgivning, der var retfærdig og human. Jeg har ikke opgivet Haabet om at faae retfærdige og humane Love, men jeg vil ganske vist sige, at jeg har ikke noget stort Haab om at naae Love med den Udstrækning af Retfærdighed og Humanitet, som jeg ønsker det, med det nuværende Ministerium. Men naar vi dog staa i den Stilling, at vi have taget en Forhandlingspolitik op paa hele Vinten, ser jeg ikke rettere, end at vi maa spørge os selv, hvor Meget eller hvor Lidt vi kunne tage imod paa de forskjellige givne Omraader. Selv det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) der raaber til os Andre, som om vi vare bange for at gjøre Noget tilgavn for Smaafolk, er bange, kan man sige. Hvis han vil anvende de Ord paa os, kan man anvende dem paa ham med omtrent den samme Fyldighed af Ret; thi han har opgivet §§ 1 og 2 i det oprindelige Forslag. Jeg har ikke forstaaet ham anderledes, end at han var enig med mig i, at vi kunne ønske at gaa videre. Alt-